

Sygnatura akt I C 1032/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Pietrzyk

Protokolant: Joanna Pulkowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 14 grudnia 2020 r. w Kamiennej Górze

sprawy z powództwa H. B.

przeciwko M. P. (1)

o zapłatę

I zasądza od pozwanego M. P. (1) na rzecz powódki H. B., tytułem częściowego zadośćuczynienia kwotę 4.000,00 zł (słownie złotych: cztery tysiące) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12.04.2016 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego M. P. (1) na rzecz powódki H. B. kwotę 1.117,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1032/16

UZASADNIENIE

Powódka H. B. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. P. (1) kwoty 4 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2016 r. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w wyniku zdarzenia z dnia 11 grudnia 2015 r., a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka podała, że w dniu 11.12.2015 r., tuż po godzinie 6 rano, poślizgnęła się na oblodzonej nawierzchni pustego miejsca postojowego obok swojego samochodu upadając na lewy bok, w wyniku czego doznała złamania lewej ręki i stłuczenia twarzy. Powódka wskazała, że właścicielem działki, na której nastąpiło zdarzenie, jest Gmina K., która na podstawie umowy nr (...) z dnia 29.10.2015 r. powierzyła pozwanemu wykonywanie prac związanych z administrowaniem i nadzorem nad parkingiem, w tym odśnieżanie i posypywanie piaskiem ciągów pieszych oraz miejsc postojowych w jego obrębie. W ocenie powódki pozwany nienależycie wywiązał się ze swoich obowiązków – w miejscu upadku powódki parking był oblodzony i nie posypany piaskiem, a oblodzona nawierzchnia była jedyną przyczyną poślizgnięcia się powódki. Powódka wyjaśniła, iż poza obrażeniami ciała zaznała cierpień fizycznych i psychicznych, przechodziła rehabilitację, przebywała 182 dni na zwolnieniu chorobowym.

W odpowiedzi na pozew pozwany M. P. (1) wniosł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podał, że należycie wywiązał się ze swoich obowiązków utrzymania powierzchni parkingów w odpowiednim stanie. Pozwany zarzucił, że w dniu 11.12.2015 r. temperatura w K. była dodatnia, co nie dawało podstaw do sypania piasku. Ponadto przez większość czasu parking jest zastawiony pojazdami co znacznie utrudnia odlodzenie miejsc postojowych w pełnym zakresie. Pozwany podniósł, że powódka nie wykazała

procentowego uszczerbku na zdrowiu, co powoduje że braku jest punktu odniesienia do ustalenia odpowiedniej sumy zadośćuczynienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka była zatrudniona w T. P. Polska w K. na stanowisku pracownika montażu. W dniu 11 grudnia 2015 roku powódka H. B. o godzinie 6 rano zakończyła pracę na nocnej zmianie. Tuż potem opuściła teren zakładu pracy i udała się w stronę miejsca, gdzie pozostawiła swój samochód, to jest w kierunku parkingu przy ulicy (...) w K..

(okoliczności bezsporne)

Gdy znalazła się na parkingu w pobliżu miejsca, gdzie zostawiła zaparkowany samochód, poślizgnęła się i upadła lewą stroną na krawężnik.

Dowody: karta wypadku w drodze z pracy k. 12-13, informacje zebrane od świadków wypadku k. 92-95, zdjęcia k. 108-109, zeznania świadka A. M. z dnia 30.11.2017 r. e-protokół rozprawy od 00:40:18 do 01:20:20, zeznania świadka P. B. z dnia 30.11.2017 r. e-protokół rozprawy od 01:20:20 do 01:37:31, zeznania powódki z dnia 11.04.2019 r. e-protokół rozprawy od 00:32:10 do 01:18:31.

W K. panowała wówczas ujemna temperatura powietrza.

Dowody: karta wypadku w drodze z pracy k. 12-13, wydruk informacji o pogodzie k. 51-52, informacje zebrane od świadka wypadku k. 92-93, zeznania świadka A. M. z dnia 30.11.2017 r. e-protokół rozprawy od 00:40:18 do 01:20:20, zeznania świadka P. B. z dnia 30.11.2017 r. e-protokół rozprawy od 01:20:20 do 01:37:31, zeznania świadka S. P. z dnia 22.01.2019 r. e-protokół rozprawy od 00:13:12 do 00:40:13, zeznania powódki z dnia 11.04.2019 r. e-protokół rozprawy od 00:32:10 do 01:18:31.

Miejsce, w którym powódka upadła było oblodzone.

Dowody: zeznania świadka A. M. z dnia 30.11.2017 r. e-protokół rozprawy od 00:40:18 do 01:20:20, zeznania powódki z dnia 11.04.2019 r. e-protokół rozprawy od 00:32:10 do 01:18:31.

H. B. podniosła się i wsiadła do samochodu. Z powodu bólu ręki nie była w stanie kierować samochodem. Zadzwoiła po męża, który przyjechał do K. i zabrał ją do szpitala.

Dowody: zeznania powódki z dnia 11.04.2019 r. e-protokół rozprawy od 00:32:10 do 01:18:31, zeznania świadka P. B. z dnia 30.11.2017 r. e-protokół rozprawy od 01:20:20 do 01:37:31.

W tym samym dniu powódce wykonano zdjęcie RT, które wykazało złamanie nasady dalszej kości promieniowej z przemieszczeniem odłamów. W (...) Centrum (...) w K. wykonano u niej zamkniętą repozycję złamania nasady dalszej kości promieniowej. Zalecono utrzymanie unieruchomienia ręki przez 6 tygodni i kontrolę ortopedyczną po tym czasie. Została wypisana z (...) w dniu 14.12.2015 r., wystawiono zwolnienie lekarskie na 6 tygodni. W dniu 18.12.2015 r. zlecono wykonanie kontrolnego zdjęcia RTG, które wykazało nieakceptowalne ustawienie odłamów. Zdecydowano o konieczności poddania pacjentki zamkniętej repozycji i stabilizacji złamania przy użyciu druta K.. Zabieg ten wykonano w (...) w dniu 21.12.2015 r. W dniu 18.01.2016 r. skrócono opatrunek gipsowy do przedramiennego W dniu 1.02.2016 r. usunięto powódce opatrunek gipsowy i zlecono kontrolne RTG, które nie uwidocznilo pięty złamań; zrost kości postępował w dobrym ustawieniu. Usunięto drut K.. Zlecono ćwiczenia nadgarstka, skierowano na rehabilitację ambulatoryjną. W dniu 15.02.2016 r. powódka była konsultowana przez specjalistę ortopedę –traumatologa, który stwierdził utrzymywanie się sporego obrzęku grzbietu dłoni lewej, wypisał zwolnienie lekarskie na okres od 16.02.2016 r. do 22.03.2016 r. W dniu 22.03.2016 r. powódka była ponownie konsultowana przez tego lekarza, który zalecił kontynuowanie ćwiczeń biernych i czynnych ręki z oporem i bez obciążenia, wystawił zwolnienie lekarskie na okres od 22.03 do 22.04.2016 r. W dniu 22.04.2016 r. stwierdzono ograniczenie rotacji przedramienia, powódka zgłosiła drętwienie palców III i IV, wystawiono zwolnienie lekarskie do 23.05.2016 r. W dniu 16.05.2016 r. w szpitalu

w Ś. przeprowadzono u powódki badanie neurograficzne, którego wynik odpowiada neuropatii gałązki czuciowej nadgarstka pośrodkowego lewego unerwiającej palec IV, bez cech zespołu cieśni nadgarstka lewego. Podczas kolejnych wizyt lekarskich powódka otrzymywała zwolnienia lekarskie do 6 października 2016 roku. W dniu 17.10.2016 r. powtórzono badanie neurograficzne, które potwierdziło neuropatię gałązki czuciowej (bez poprawy z badaniem poprzednim) oraz że nie wystąpiły cechy zespołu cieśni nadgarstka.

Dowody: porada ambulatoryjna k.14, karty informacyjne k. 15-16, 18-19, karty porady specjalistycznej k.17, 20-23, 25-26, opisy badań k. 24,27.

Parking przy ulicy (...) w K. jest położony na działce nr (...) i stanowi własność Gmina K..

(okoliczności bezsporne)

Na podstawie umowy z dnia 29.10.2015 r. Gmina K. zleciła M. P. (1) wykonywanie prac związanych z administrowaniem i nadzorem nad przedmiotowym parkingiem, w tym na odśnieżaniu i posypywaniu piaskiem ciągów pieszych oraz miejsc postojowych w obrębie parkingów. Pozwany wziął na siebie odpowiedzialność za prawidłowe i należyte wykonanie tych prac oraz odpowiedzialność za ewentualne szkody spowodowane osobom trzecim.

Dowód: umowa nr (...) k. 6-7.

Powódka pismem z dnia 3 marca 2016 r. zgłosiła M. P. (1) szkodę.

Dowód: zgłoszenie szkody k. 8.

Pozwany w piśmie z 11.04.2016 r. odmówił uznania roszczenia i wypłaty odszkodowania.

Dowód: odpowiedź na zgłoszenie szkody k. 11

Sąd zważył co następuje:

Ustaleń faktycznych sąd dokonał w głównej mierze w oparciu o zeznania świadków A. M., P. B., S. P., zeznania powódki, a także o treść dokumentów - karty wypadku w drodze z pracy, informacji zebranych od świadków wypadku oraz dokumentacji medycznej z leczenia H. B..

Powódka H. B. wystąpiła przeciwko M. P. (1) z pozwem o zapłatę zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wyniku wypadku z dnia 11 grudnia 2015 roku. Swoje roszczenie oparła na twierdzeniu, że pozwany ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za nienależyte wykonanie umowy zawartej z Gminą K., w której pozwany przyjął na siebie obowiązek utrzymania porządku i czystości na terenie parkingu przy ulicy (...) w K..

Według przepisu art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przepis ten określa ogólną regułę odpowiedzialności za szkodę, do której doszło wskutek zdarzeń nazywanych czynami niedozwolonymi (odpowiedzialność deliktowa). Zdarzeniem sprawczym w rozumieniu art. 415 jest zarówno działanie, jak i zaniechanie (zob. Gudowski Jacek /red./, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania. Część ogólna, wyd. II, Opublikowano: WKP 2018, LEX). Z kolei w myśl przepisu art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym (regulującym kwestię odszkodowania za szkodę na osobie) sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie może być zatem przyznane w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c., a więc przede wszystkim w razie uszkodzenia ciała poszkodowanego lub wywołania rozstroju jego zdrowia.

Przesłankami pozwalającymi na przyjęcie powyższej odpowiedzialności są: powstanie szkody, zdarzenie, z którym ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy oraz związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem a szkodą - tj. szkoda ma być zwykłym następstwem zdarzenia. Wina podmiotu odpowiedzialnego ma miejsce wówczas, gdy mamy kumulatywnie do czynienia z bezprawnym zachowaniem, złym zamiarem - w postaci świadomości lub chęci

wyrządzenia szkody, bądź niedbalstwem - w postaci niedołożenia należytej staranności wymaganej w danych okolicznościach, przy jednoczesnym braku ustawowych okoliczności wyłączających winę. Zachowanie jest bezprawne, jeżeli pozostaje w sprzeczności z obowiązującym porządkiem prawnym, przez który należy rozumieć nie tylko obowiązujące ustawodawstwo, ale także obowiązujące w społeczeństwie zasady współżycia społecznego (por. wyrok SN z 26.03.2003, III CKN 1370/00).

Do przedmiotowego zdarzenia doszło niewątpliwie na terenie parkingu przy ulicy (...) w K., w pobliżu miejsca, gdzie powódka pozostawiła zaparkowany wcześniej pojazd. Okoliczność taką potwierdził jedyny bezpośredni świadek zdarzenia – A. M.. Świadek ten kilka dni po zdarzeniu w informacji dla pracodawcy (k.92-93) podał, że widziała jak powódka skręciła na plac i szła w stronę samochodu. Powódka opuściła już zatem ulicę (...). W świetle tych zeznań trudno przypisywać powódce, jak naprowadzał pozwany, że zdarzenie miało rzeczywiście miejsce na ulicy (...), znajdującej się w bezpośrednim zarządzie Gminy K.. A. M. szła za H. B. w odległości kilku metrów, widziała którędy przechodziła, chociaż nie widziała samego momentu wypadku to jednoznacznie stwierdziła, że H. B. leżała na miejscu parkingowym koło samochodu. Powódka w swoich zeznaniach potwierdziła, że do jej upadku doszło tuż przy jej samochodzie, wykluczając przy tym ewentualne potknięcie się o krawężnik oddzielający miejsca parkingowe. Należy przyjąć, że H. B. przewróciła się na skutek poślizgnięcia się na śliskiej nawierzchni parkingu przy ulicy (...) w K..

W dniu zaistnienia zdarzenia w K. panowała ujemna temperatura powietrza. Fakt ten potwierdzały również dowody zaoferowane przez pozwanego. Z wydruku archiwum pogody (k.51-52) wynikało, że temperatura powietrza wynosiła o godzinie 6 rano 0° C. Doświadczenie życiowe wskazuje, że temperatura powietrza w okolicach 0° C sprzyja powstawaniu miejscowych oblodzeń. Ponadto świadek S. P. – pracownik pozwanego monitorujący bieżącą sytuację, zeznał, że w tym czasie „przymroziło”. Treść karty wypadku w drodze z pracy oraz informacje zebranych od świadka wypadku A. M. wskazywały na jeszcze niższą temperaturę tj. - 3° C.

Bezspornym było, że przedmiotowy parking położony jest na działce nr (...) stanowiącej własność Gminy K.. Prawny obowiązek utrzymywania nawierzchni chodnika na zarządcę drogi nakłada przepis art. 20 pkt 4 ustawy dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Zgodnie z art. 19 ust. 1 cyt. ustawy jednostka samorządu terytorialnego, do którego właściwości należą sprawy z zakresu planowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg, jest zarządcą drogi. W realiach sprawy zarządcą parkingu wzdłuż ulicy (...) w K. była Gmina K., która w drodze umowy (k. 6-7) zleciła pozwanemu, prowadzącemu działalność gospodarczą, odśnieżanie i posypywanie piaskiem miejsc postojowych w obrębie parkingów. Należy dodać, że według definicji legalnej z art. 4 wspomnianej ustawy utrzymanie drogi to także jej odśnieżanie i zwalczanie śliskości zimowej.

W ocenie sądu pozwany posiada legitymację procesową bierną do występowania w niniejszej sprawie właśnie przez fakt, że w drodze umownej przyjął na siebie obowiązki w zakresie utrzymywania stanu dróg, które ustawa nałożyła na gminę. W myśl przepisu art. 429 k.c. kto powierza wykonanie czynności drugiemu, ten jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną przez sprawcę przy wykonywaniu powierzonej mu czynności, chyba że nie ponosi winy w wyborze albo że wykonanie czynności powierzył osobie, przedsiębiorstwu lub zakładowi, które w zakresie swej działalności zawodowej trudnią się wykonywaniem takich czynności. Umowa zawarta przez Gminę K. z M. P. (2) miała charakter odpłatny. Wykonawca oprócz wynagrodzenia, miał prawo pobierać opłaty parkingowe, w zamian za to zobowiązał się utrzymywać i administrować powierzony mu teren. Pozwany w umowie przyjął na siebie odpowiedzialność za prawidłowe i należyte wykonanie prac oraz odpowiedzialność za ewentualne szkody spowodowane osobom trzecim (§ 4 pkt 2 umowy). Powódka jednoznacznie wskazywała w pozwie, iż dochodzi swojego roszczenia w związku z nienależytym wykonaniem umowy (art. 471 k.c.). W tych warunkach ustalenie czy Gmina, obok pozwanego, również ponosi odpowiedzialność za naprawienie szkody, czy możliwy jest późniejszy regres wypłaconego roszczenia, ma w tej sprawie znaczenie drugorzędne. Roszczenie zostało bowiem skierowane przeciwko pozwanemu M. P. (1) i w tym kontekście należy je ocenić. Co się natomiast tyczy przywołanej przez pozwanego uchwały Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2017 r., sygn. akt III CZP 38/17, należy wskazać, że dotyczy ona odpowiedzialności gminy w kontekście obowiązku nałożonego na właścicieli nieruchomości zapewnienia utrzymania czystości i porządku chodników położonych wzdłuż nieruchomości, a więc wynikającego z art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 września

1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Uchwały tej nie sposób natomiast odnieść per analogiam do cytowanych wyżej przepisów ustawy o drogach publicznych, zwłaszcza że powierzenie pozwanemu utrzymywania stanu parkingu nastąpiło w drodze umowy, zaś obowiązki nakładające na właściciela nieruchomości utrzymywania chodników położonych wzdłuż nieruchomości wynikają z ustawy.

Należało przyjąć, że upadek powódki nastąpił w wyniku poślizgnięcia się na śliskiej nawierzchni. Powódka wykazała powstanie szkody. Obowiązany do jej naprawienia jest pozwany M. P. (1), który chcąc zwolnić się z zobowiązania powinien wykazać istnienie faktów niweczących. Tymczasem pozwany nie zaoferował żadnego wiarygodnego dowodu pozwalającego uwolnić go od odpowiedzialności. Okoliczność, że powódka jedynie dla swojej wygody zaparkowała na terenie parkingu przy ul. (...) jest bez znaczenia, gdyż powódka miała prawo w tym miejscu parkować czy też przechodzić. Nie ma więc mowy o jakimkolwiek przyczynieniu się do powstania szkody w tym kontekście. Pozwany ponadto nie wykazał, aby teren parkingu był należycie zabezpieczony poprzez posypanie solą lub piaskiem. Za niewiarygodne uznano zeznania świadka S. P.. Jest on bowiem wieloletnim pracownikiem pozwanego i zależało mu na przedstawieniu swojego pracodawcy w korzystnym świetle. Nie bez znaczenia jest fakt, że świadek ten, jak sam przyznał, nadużywa alkoholu, zdarza mu się kilka razy w miesiącu z tego powodu nie przychodzić do pracy. W tej sytuacji trudno jest dawać rękojmię jego zeznaniom. Pozwany nie udowodnił również, żeby powódka poruszała się wówczas w nieodpowiednim obuwiu, bądź w jakikolwiek inny sposób przyczyniła się do wypadku, albo też wypadek nastąpił na skutek potknięcia się o krawężnik oddzielający od siebie poszczególne miejsca parkingowe.

Granicę odpowiedzialności za szkodę wyznacza przepis art. 361 § 1 k.c., który stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika. W orzecznictwie podkreśla się, że zadośćuczynienie pieniężne, o którym mowa w art. 445 § 1 kc, ma na celu naprawienie szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych, dlatego ustalając kwotę zadośćuczynienia, należy mieć na uwadze rozmiar cierpień fizycznych związanych z zaistnieniem wypadku, jak i dolegliwości bólowe powstałe w następstwie urazu oraz długotrwałego leczenia (por. wyr. SA w Białymstoku z 1.2.2005 r., III APa 9/04, OSA 2005, Nr 12, poz. 33; zob. także wyr. SN z 18.11.2004 r., I CK 219/04, Legalis). Jak podkreślono w wyroku Sądu Najwyższego z 11.07.2000 r., zadośćuczynienie pieniężne obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i cierpienia psychiczne (por. wyr. SN z 11.7.2000 r., II CKN 1119/98, niepubl.). W piśmiennictwie zwraca się uwagę, że zadośćuczynienie realizować ma trzy podstawowe funkcje: kompensacyjną, represyjną i prewencyjno-wychowawczą, przy czym kompensacja krzywdy ma odmienny charakter niż kompensacja szkody majątkowej – polega na wynagrodzeniu cierpień, jakich pokrzywdzony doznał w wyniku czynu niedozwolonego, dlatego wysokość zadośćuczynienia jest w pierwszym rzędzie uwarunkowana intensywnością cierpień i czasem ich trwania (por. wyr. SN z 29.9.2004 r., II CK 531/03, Legalis).

Powódka w wyniku upadku w dniu 11.12.2015 r. doznała złamania nasady dalszej kości promieniowej z przemieszczeniem odłamów. Poddano ją zabiegowi repozycji i stabilizacji złamania przy użyciu druta K.. Powódka przebyła rehabilitację. Pół roku po wypadku rozpoznano u niej neuropatię gałązki czuciowej nadgarstka pośrodkowego lewego unerwiającej palec IV, bez cech zespołu cieśni nadgarstka lewego. Powódka przebywała na długotrwałym zwolnieniu lekarskim. Na uwagę zasługuje również fakt, że w wyniku zdarzenia ucierpiała jej ręka, a H. B. pracowała fizycznie jako montażystka. Doznane obrażenia ciała niewątpliwie spowodowały u powódki ból, cierpienie, konieczność zrezygnowania z wielu aktywności dnia codziennego, w których wcześniej mogła uczestniczyć. Kodeks cywilny wyraża zasadę pełnego naprawienia szkody. Niniejszym pozwem powódka dochodziła zapłaty kwoty 4 000 zł zadośćuczynienia i w tym zakresie niewątpliwie wykazała swoje roszczenie. Odsetki od tej kwoty należało zasądzić od następnego dnia po odmowie uznania roszczenia przez pozwanego tj. od dnia 12.04.2016 r. (por. odpowiedź na zgłoszenie szkody k. 11), gdyż z żadnego dokumentu nie wynika data rzeczywistego zgłoszenia szkody.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do kosztów procesu powódki należały: 900,00 zł – koszty zastępstwa procesowego, 200,00 zł – opłaty sądowej od pozwu oraz 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.